

Arrest

nr. 282 726 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 12 december 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 28 oktober 2022 worden verzoekende partijen, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met valse en/of vervalste documenten. Diezelfde dag nog worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoeken zij om internationale bescherming. Op 12 december 2022 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 13 december 2022 per drager aan verzoekende partijen worden betekend.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit, bent u van Koerdische origine en bent u afkomstig van de stad Teheran.

In het jaar 2009 nam u deel aan protesten. U werd gearresteerd door ordediensten en tien dagen lang gemarteld en vastgehouden. U ondertekende een brief waarin u beloofde niet meer te betogen tegen het regime en vernam sindsdien niets meer van uw toenmalige belagers of van de ordediensten.

Ongeveer in 2014 leerde u A. P. (...) kennen. Ze was in het verleden gehuwd met M. J. (...) die in het jaar 1387 Iraanse kalender (maart 2008 - maart 2009 Gregoriaanse kalender) overleed aan een hartaanval. In 1388 ontstond er een conflict tussen A. (...) en haar ex-schoonfamilie omwille van een gsm. A. (...) daagde haar voormalige schoonfamilie voor de rechtbank omdat ze haar lastigvielen en won de rechtszaak. In ruil voor het niet indienen van een klacht tegen haar voormalige schoonfamilie verkreeg ze een volmacht waarmee ze voogdij bekwam over haar zoon B. (...). In 2015 ging u met A. (...) een tijdelijk huwelijk aan dat elk jaar verlengd wordt.

Op 9 mehr 1401 Iraanse kalender (1 oktober 2022 GK) kreeg uw echtgenote telefoon van een moeder van een klasgenoot van B. (...) met de melding dat de kinderen op B. (...)’s school hadden geweigerd om een lied te zingen ter aanprijzing van de islamitische leider. Hierdoor ontstond er een conflict en ordediensten waren ter plekke gekomen en hadden traangas verspreid. U vertrok prompt met uw echtgenote naar de school waar jullie een gesloten poort aantroffen. Een ambulance verliet de plek net en uw echtgenote hoorde van een medeleerling dat B. (...) was flauwgevallen en naar het ziekenhuis werd gebracht. U snelde samen met uw echtgenote naar het ziekenhuis waar B. (...) op de afdeling intensieve zorgen lag. Na ongeveer een half uur keerde u alleen terug naar de school om de directie te confronteren. U zag enkele ouders discussiëren met de directie en mengde zich hierin. De gemoederen raakten verhit waarop u een afbeelding van de islamitische leider van het bureau van de directeur nam, op de grond gooide en betrapte met uw voet. Andere ouders volgden uw voorbeeld. Plots werd u tegen een muur geduwd door een agent in burger en samen met enkele andere ouders in de boeien geslagen. Terwijl u naar een auto werd geleid, kwam de massa in opstand en duwden ze de agent die u vasthield, waarop jullie beiden op de grond vielen. U stond op en rende weg. U rende na enkele minuten een winkel binnen en vroeg de winkelier om uw boeien los te knippen, hetgeen hij deed. U belde uw echtgenote en vertelde kort wat er gebeurd was. Vervolgens zette u uw gsm uit en begaf u zich naar uw vriend M. (...) waar u de nacht doorbracht. Uw echtgenote kreeg twee uur na uw vertrek uit het ziekenhuis bezoek van drie personen die gekleed waren als leden van de basij. De mannen namen haar gsm af en ondervroegen haar over u. Ze lieten haar drie of vier uur in een kamer zitten waarna ze haar vrijlieten en haar gsm teruggaven. Één van de mannen bleef de hele tijd in het ziekenhuis.

De volgende dag kreeg u de sleutel van het buitenverblijf van M. (...) waar u de volgende vijf à zes dagen verbleef terwijl uw echtgenote en haar zoon terug thuis woonden. U contacteerde uw echtgenote en vernam van haar dat een brommer haar had gevolgd en dat agenten naar jullie hadden gevraagd bij jullie bureaus. Hierop beslisten jullie het land te verlaten vanuit de regio Urmia in het westen van Iran, waar u eerst alleen twee of drie dagen verbleef in een huis van de smokkelaar en vervolgens het gezelschap kreeg van uw echtgenote en haar zoon. De smokkelaar verscheurde jullie drie paspoorten en jullie staken de grens met Turkije over op 19 mehr 1401 Iraanse kalender (11 oktober 2022 GK). Jullie reisden vervolgens door naar Istanboel waar jullie op 28 oktober 2022 een vlucht naar België namen met valse Poolse paspoorten onder de naam Y. A. (...), S. S. (...) en A. W. F. (...). Bij aankomst in Zaventem dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie vrezen dat u omwille van uw ontsnapping problemen zal krijgen met de Iraanse autoriteiten en opnieuw aangehouden zal worden.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele shenasnamehs neer van u, uw echtgenote en haar zoon, alsook een originele overlijdensakte van de ex-echtgenoot van uw echtgenote, een origineel huwelijksboekje van uw echtgenote met haar ex-echtgenoot, een medisch attest van de centrumarts d.d. 03/11/22 waarin wordt verklaard dat u op elke schouder een litteken van drie centimeter heeft ten gevolge van marteling, een volmacht aan uw echtgenote omtrent de voogdij over B. (...) en een vonnis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U slaagde er niet in om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote vaag, weinig waarschijnlijk en op enkele punten tegenstrijdig bleken.

Zo moet in de eerste plaats gewezen worden op het feit dat zowel u als uw echtgenote bijzonder vage verklaringen aflegden over wat er op school gebeurde.

In de eerste plaats slaagde geen van jullie beiden er in om te preciseren wie jullie op de hoogte bracht van de gebeurtenissen op school. U wist noch de naam van de moeder die uw echtgenote opbelde, noch de naam van de klasgenoot wiens moeder zij is (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30/11/22, p. 8, 9). Uw echtgenote zei eerst dat het de moeder van een leerling betrof (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) d.d. 30/11/22, p. 3), vervolgens dat ze niet zeker was om wie het ging en gaf uiteindelijk aan dat de vrouw de bijnaam "Turkse Maria" had, zonder haar echte naam te kunnen zeggen (CGVS A. (...), p. 8). Dat jullie dermate vaag blijven over deze persoon die jullie ongetwijfeld moeten hebben gekend daar zij jullie op de hoogte bracht van de strubbelingen op school, zet de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis reeds op losse schroeven. Zowel u als uw echtgenote stelden bovendien dat er nog andere kinderen mishandeld waren bij het incident op school maar uw echtgenote kon geen enkel ander kind opnoemen dat hiervan het slachtoffer werd (CGVS A. (...), p. 7). Hoewel B. (...) in de problemen kwam nadat hij een vriend trachtte te redden van de ordediensten kenden geen van jullie de naam van deze vriend (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 7). Het frappeert verder dat uw echtgenote uitdrukkelijk zei dat dit de eerste maal was dat B. (...) en zijn klasgenoten gevraagd werd om een dergelijk loflied mee te zingen (CGVS A. (...), p. 8) terwijl u beweerde dat de leerlingen waaronder B. (...) ook de dagen ervoor reeds hadden meegezongen maar dat er sommigen in het verleden reeds hadden geweigerd (CGVS, p. 10). Jullie konden verder niets zeggen over de gebeurtenissen op school nadat u de school verliet. Ondanks het feit dat uw echtgenote nog contact had met andere moeders (CGVS A. (...), p. 4), wist zij niet of er nog kinderen of ouders waren die problemen kenden met de autoriteiten ten gevolge van dit incident (CGVS A. (...), p. 9), noch of er ook agenten gewond raakten (CGVS A. (...), p. 6). Opmerkelijk genoeg kon uw echtgenote bovendien slechts één naam geven van een moeder met wie zij nog contact had na het incident (CGVS A. (...), p. 8). Nochtans had uw echtgenote het uitdrukkelijk over verschillende moeders met wie zij nog sprak na de feiten (CGVS A. (...), p. 4, 8). Er mag dan ook zeker verwacht worden dat zij meer zou kunnen vertellen over deze moeders en over wat er zich nog afspeelde. Dat zij met de enige moeder die ze wel nog bij naam kon noemen enkel sprak over de oorzaak van het incident maar zich op geen enkele wijze informeerde over de verdere afwikkeling van eventuele arrestaties, andere ouders, andere kinderen of wat er nog gebeurde met de agenten (CGVS A. (...), p. 9), doet dan ook op manifeeste wijze afbreuk aan uw verklaringen persoonlijk gearresteerd te zijn. Waar u bovendien stelde dat er nog drie of vier andere ouders gearresteerd werden (CGVS, p. 11) – opnieuw zonder te kunnen specificeren om wie het ging – gaf uw echtgenote initieel aan dat zij niet op de hoogte was of er nog iemand gearresteerd werd bij dit incident (CGVS A. (...), p. 6). Later kwam zij hierop echter terug en zei ze dat ze vermoedde dat er toch nog anderen werden gearresteerd maar kon ze net als u niet zeggen om wie het ging (CGVS A. (...), p. 9). Jullie complete desinteresse in het wedervaren van de andere aanwezigen en verdere afwikkeling van dit incident, is hoogst opmerkelijk. Dit is namelijk essentieel om uw eigen veiligheidssituatie te kunnen inschatten en om te weten te komen of en in welke mate u maatregelen zou

dienen te nemen om in uw veiligheid te voorzien. U had zelf echter ook geen idee wat er nog gebeurde op de school nadat u wegvluchtte (CGVS, p. 12) en evenmin of uw echtgenote nog iets had vernomen van iemand van de school na dit incident (CGVS, p. 17). U kon zelfs de naam niet geven van de schooldirecteur met wie u in discussie ging hetgeen leidde tot uw arrestatie (CGVS, p. 17). Deze bijzondere vaagheden en tegenstrijdigheden omtrent de gebeurtenissen die zich afspeelden op de school van B. (...) ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook zeer sterk.

Verder waren uw verklaringen tijdens uw onderhoud bij het CGVS niet coherent met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Waar u bij het CGVS stelde dat u alleen met uw echtgenote thuis was op het moment dat zij gebeld werd door een ouder van de school (CGVS, p. 9) had u bij de DVZ verklaard dat u thuis was met uw broer toen u gebeld werd (vragenlijst CGVS d.d. 10/11/22, vraag 3.5). U had bij de DVZ eveneens aangegeven dat u na uw arrestatie in een voertuig werd weggevoerd, dat aangevallen werd, waarop u kon wegvlugten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS zei dat de persoon die u had gearresteerd omver werd geduwd waardoor u ook op de grond viel, waarna u wegliep (CGVS, p. 7, 11). Geconfronteerd met deze verklaringen bleef u bij uw tweede versie zonder enige verklaring voor de incoherenties (CGVS, p. 15). Hoewel uw raadvrouw opperde dat de verklaringen misschien niet werden voorgelezen en u zelf zei dat ze u slechts samengevat werden voorgelezen (CGVS, p. 16) moet worden opgemerkt dat het verslag vermeldt dat dit in het Farsi werd voorgelezen en u zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag van de vragenlijst (vragenlijst CGVS, vraag 3.8). U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook aan dat dit onderhoud bij de DVZ vlot verlopen was (CGVS, p. 2). Deze bijkomende incoherenties ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder.

Ook over de beweerde ziekenhuisopname van B. (...) overtuigden jullie verklaringen niet omdat ze bijzonder vaag waren. Zo konden noch u noch uw echtgenote ook maar enige informatie geven over de behandeling die B. (...) kreeg in het ziekenhuis (CGVS, p. 17; CGVS A. (...), p. 7). Uw echtgenote wist niet in welke toestand B. (...) zich bevond bij aankomst in het ziekenhuis (CGVS A. (...), p. 7), waarom B. (...) de hele tijd op de afdeling intensieve zorgen moest blijven (CGVS A. (...), p. 7) en wie de behandelende arts was (CGVS A. (...), p. 7). U kon voorts zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel jullie moesten betalen voor de behandeling (CGVS, p. 17). Dat jullie niet bij B. (...) mochten en geen uitleg kregen omdat Iraanse ziekenhuizen anders zijn dan Belgische (CGVS A. (...), p. 7) is niet meer dan een blote bewering. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u deze informatie niet zou kunnen bekomen van B. (...) zelf. Hoe dan ook mag verwacht worden dat jullie op zijn minst enige basisinformatie zouden kunnen meegeven over de behandeling van B. (...). Verder leggen noch u noch uw echtgenote ook maar enig (begin van) bewijs neer van deze ziekenhuisopname, terwijl toch mag verwacht worden dat er in het geval van een opname van enkele dagen een verslag of schriftelijk bewijs zou worden afgeleverd door het ziekenhuis. Deze vaststellingen omtrent de ziekenhuisopname van B. (...) onderstrepen andermaal de ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Jullie verklaringen over de verdere stappen van de Iraanse ordediensten waren verder niet plausibel, vaag en niet eensluidend. U verklaarde dat ondanks het feit dat uw echtgenote en haar zoon nog ongeveer een week in jullie huis woonden, zij niets meer vernamen van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 14) hetgeen reeds behoorlijk vreemd is indien u werkelijk gezocht werd door hen. M. (...), de vriendin van uw echtgenote, had via via vernomen dat er vragen over jullie werden gesteld aan andere bureaus maar zij werd volgens u zelf niet benaderd (CGVS, p. 14). Opnieuw kon u hierbij niet preciseren welke bureaus het betrof (CGVS, p. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat iedereen of toch veel mensen in jullie gebouw haar vertelden dat agenten navraag hadden gedaan bij hen (CGVS A. (...), p. 5) maar kwam niet verder dan drie personen op te noemen waaronder M. (...) over wie zij verklaarde dat zij wel rechtstreeks werd benaderd door de Iraanse autoriteiten (CGVS A. (...), p. 5) hetgeen dus niet overeenkomt met uw verklaringen. Na de pauze veranderde u uw verklaringen enigszins wanneer het CGVS terugkwam op uw eerdere verklaringen en zei u dat u er niet zeker van bent omdat het uw echtgenote is die bevriend is met haar (CGVS, p. 17). Aangezien het hier gebeurtenissen betreft die zich recent zouden hebben voorgedaan en die uiteindelijk een bijzonder grote invloed hadden op uw verdere levensloop daar ze tot uw vertrek uit uw land van herkomst leidden, mag verwacht worden dat u hieromtrent coherente en precieze verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat u hier niet in slaagde, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent jullie ontbrekende paspoorten. U beweerde bij het CGVS dat jullie echte Iraanse paspoorten hadden maar dat de smokkelaar deze verscheurde in Urmia (CGVS, p. 4). Gevraagd of de smokkelaar u had ingelicht over de documenten die u bij mocht hebben bij het verlaten van het land, zei u dat de smokkelaar u enkel meedeelde twee sets

kledij mee te nemen maar niets zei over documenten (CGVS, p. 15, 16). Deze werkwijze kan hoegenaamd niet overtuigen. Er mag immers verwacht worden dat de smokkelaar u op voorhand terdege zou informeren over de documenten die u wel of niet mocht meenemen zodat u de nodige stappen zou kunnen ondernemen ter voorbereiding. Dat er helemaal niets werd gezegd over documenten is dan ook niet ernstig. U had verder bij de luchtvaartpolitie verklaard dat u uw origineel Iraans paspoort in Turkije weggooid na de paspoortcontrole (verslag aanvraag internationale bescherming). Geconfronteerd met deze verklaringen stelde u dat u uw Belgisch paspoort bedoelde (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet gezien de precieze bewoordingen in het politieverlag. Ook uw echtgenote verklaarde immers uitdrukkelijk dat ze haar authentiek Iraans paspoort en dat van haar zoon na de paspoortcontrole in Turkije weggooid (verslag aanvraag internationale bescherming A. (...)). Deze vaststellingen omtrent uw paspoort doen vermoeden dat jullie jullie paspoorten doelbewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet strookt met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België en op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Dit is nochtans bijzonder belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook verder.

Uit het geheel van voorgaande bevindingen moet dan ook worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie en aldus evenmin aan uw hieruit voortvloeiende vrees om opnieuw gearresteerd te worden in Iran.

Voor zover u aanhaalde dat u in 2009 naar aanleiding van een protest werd gemarteld (CGVS, p. 7-8) dienen er toch enige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen omtrent deze voorgehouden gebeurtenis. Zo wekt het verbazing dat u ondanks de door u beschreven ernstige martelpraktijken die tien dagen lang duurden geen enkele professionele medische hulp zocht na uw vrijlating (CGVS, p. 8). U legt een medisch attest neer van 3 november 2022 waarin wordt gesteld dat u een litteken heeft van drie centimeter aan beide schouders dat werd veroorzaakt door marteling. Er moet echter worden benadrukt dat het onmogelijk is voor een dokter om de precieze oorzaak en omstandigheden te kunnen vaststellen van een dergelijk litteken, laat staan twaalf of dertien jaar na de voorgehouden gebeurtenis. Er kan dan ook geen enkele waarde worden gehecht aan de verklaring van dit attest dat dit litteken het gevolg is van marteling. Het attest vermeldt overigens dat dit kaderde in een beroving van geld hetgeen geen weerslag vindt in uw verklaringen. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat u zelf geen actuele vrees koppelde aan deze gebeurtenis (CGVS, p. 7) hetgeen ook blijkt uit uw gedrag. U reisde immers nog verschillende keren naar Turkije en China de afgelopen jaren en keerde telkens terug naar Iran (CGVS, p. 3; CGVS A. (...), p. 2) hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met enige vrees voor vervolging.

Wat betreft de verklaring van uw advocate dat er rekening moet worden gehouden met uw Koerdische afkomst, met de gebeurtenissen van 2009 en met het feit dat u opnieuw in het vizier kwam, hetgeen uw dossier een bijzondere zwaarwichtigheid verleent (CGVS, p. 18) moet worden aangestipt dat uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u enige problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten na 2009. Zelfs indien er dus enig geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen van 2009 en aan uw Koerdische afkomst, moet nog steeds worden geconcludeerd dat u sinds 2009 geen (geloofwaardige) problemen ondervond waaruit een actuele vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen worden afgeleid.

Wat betreft de verklaring van uw advocate dat uw echtgenote in een bijzonder precaire situatie zit en problemen kan ondervinden met haar voormalige schoonfamilie omdat ze haar volmacht omtrent de voogdij over haar zoon kan verliezen en geen toegang zou hebben tot de rechtsgang (CGVS, p. 18) moet worden vastgesteld dat uw echtgenote volgens haar eigen verklaringen op dit moment over een volmacht beschikt (CGVS A. (...), p. 10). Dat deze zou vervallen na een eventueel overlijden van haar voormalige schoonvader is een geheel hypothetische vrees. Dat zij geen toegang zou hebben tot de normale rechtsgang blijkt overigens niet uit de neergelegde documenten – hoewel onvoldoende leesbaar om te kunnen worden vertaald – noch uit uw echtgenotes verklaringen waaruit net kan worden afgeleid dat uw echtgenote zich in het verleden tot het Iraanse rechtssysteem wendde en in het gelijk werd gesteld (CGVS A. (...), p. 11). Uit deze hypothetische situatie kan dan ook onmogelijk een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming worden afgeleid.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. Het medisch attest en de juridische documenten werden hierboven reeds besproken. De shenasnamehs, overlijdensakte en huwelijksakten zeggen hoogstens iets over jullie identiteit die op zich niet ter discussie wordt gesteld in deze beslissing. De omslag toont louter aan dat u post kreeg uit Duitsland.

Uit het voorgaande volgt dat ook in het verzoek van uw echtgenote wordt overgegaan tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit, bent u een etnische Fars en bent u afkomstig van de stad Teheran.

In het jaar 2009 nam uw huidige echtgenoot F. S. (...) deel aan protesten. F. (...) werd gearresteerd door ordediensten en tien dagen lang gemarteld en vastgehouden. Hij ondertekende een brief waarin hij beloofde niet meer te betogen tegen het regime en vernam hierna nooit meer iets van zijn toenmalige belagers of van de ordediensten.

Ongeveer in 2014 leerde u F. (...) kennen. U was eerder gehuwd met M. J. (...) die in het jaar 1387 Iraanse kalender (maart 2008 - maart 2009 Gregoriaanse kalender) overleed aan een hartaanval. In 1388 ontstond er een conflict tussen u en uw ex-schoonfamilie omwille van een gsm. U daagde uw voormalige schoonfamilie voor de rechter omdat ze u lastigvielen en won de rechtszaak. In ruil voor het niet indienen van een klacht tegen uw voormalige schoonfamilie verkreeg u een volmacht waarmee u de voogdij bekwam over uw zoon B. (...). In 2015 ging u met F. (...) een tijdelijk huwelijk aan dat elk jaar verlengd wordt.

Op 9 mehr 1401 Iraanse kalender (1 oktober 2022 GK) kreeg u telefoon van een moeder van een klasgenoot van B. (...) met de melding dat de kinderen op B. (...)’s school hadden geweigerd om een lied te zingen ter aanprijzing van de islamitische leider. Hierdoor ontstond er een conflict en de ordediensten waren ter plekke gekomen en hadden traangas verspreid. U vertrok prompt met uw echtgenoot naar de school waar jullie een gesloten poort aantroffen. Een ambulance verliet de plek net en u hoorde van een medeleerling dat B. (...) was flauwgevallen en naar het ziekenhuis werd gebracht. U snelde samen met uw echtgenoot naar het ziekenhuis waar B. (...) op de afdeling intensieve zorgen lag. Na ongeveer een half uur keerde uw echtgenoot alleen terug naar de school om de directie te confronteren. Uw echtgenoot zag enkele ouders discussiëren met de directie en mengde zich hierin. De gemoederen raakten verhit waarop F. (...) een afbeelding van de islamitische leider van het bureau van de directeur nam, op de grond gooide en betraptte. Andere ouders volgden zijn voorbeeld. Plots werd F. (...) tegen een muur geduwd door een agent in burger en samen met enkele andere ouders in de boeien geslagen. Terwijl hij naar een auto werd geleid, kwam de massa in opstand en duwden ze de agent die F. (...) vasthield, waarop ze beiden op de grond vielen. F. (...) stond op en rende weg. Hij rende na enkele minuten een winkel binnen en vroeg de winkelier om zijn boeien los te knippen, hetgeen hij deed. F. (...) belde u op en vertelde kort wat er gebeurd was. Vervolgens zette hij zijn gsm uit en begaf zich naar zijn vriend M. (...) waar hij de nacht doorbracht. U kreeg twee uur na het vertrek van uw echtgenoot uit het ziekenhuis bezoek van drie personen die gekleed waren als leden van de basij. De mannen namen uw gsm af en ondervroegen u over F. (...). Ze lieten u drie of vier uur lang in een kamer zitten waarna ze u vrijlieten en uw gsm teruggaven. Één van de mannen bleef de hele tijd in het ziekenhuis.

De volgende dag kreeg F. (...) de sleutel van het buitenverblijf van M. (...) waar hij de volgende vijf à zes dagen verbleef terwijl u en uw zoon terug thuis woonden. U werd telkens u even buitenging gevolgd door een brommer en u hoorde van burens dat agenten naar jullie hadden gevraagd. Hierop beslisten jullie het land te verlaten vanuit de regio Urmia in het westen van Iran, waar uw echtgenoot eerst alleen twee of drie dagen verbleef in een huis van de smokkelaar en vervolgens het gezelschap kreeg van u en uw zoon. De smokkelaar verscheurde jullie drie paspoorten en jullie staken de grens met Turkije over op 19 mehr 1401 Iraanse kalender (11 oktober 2022 GK). Jullie reisden vervolgens door naar Istanboel waar jullie op 28 oktober 2022 een vlucht naar België namen met valse Poolse paspoorten onder de naam Y. A. (...), S. S. (...) en A. W. F. (...). Bij aankomst in Zaventem dienden u en uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie vrezen dat uw echtgenoot omwille van zijn ontsnapping problemen zal krijgen met de Iraanse autoriteiten en opnieuw aangehouden zal worden.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele shenasnamehs neer van u, uw echtgenoot en uw zoon, alsook een originele overlijdensakte van uw ex-echtgenoot, een origineel huwelijksboekje van u en uw ex-echtgenoot, een medisch attest van de centrumarts d.d. 03/11/22 waarin wordt verklaard dat uw echtgenoot op elke schouder een litteken van drie centimeter heeft ten gevolge van marteling, een volmacht van uw vader omtrent de voogdij over B. (...) en een vonnis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot S. F. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

(...)

Uit het voorgaande volgt dat ook in uw verzoek om internationale bescherming moet overgegaan worden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Na een beknopte theoretische toelichting over de bevoegdheid in volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en over de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag, betogen verzoekende partijen als volgt:

“• Coherente verklaringen van verzoekers over het schoolgebeuren

Verwerende partij meent dat verzoekers vage verklaringen aflegden over het schoolgebeuren

Deze visie kan niet gevolgd worden om volgende redenen

• Verzoekster werd de ochtend van de gebeurtenissen opgebeld door "de Turkse MARYAM", de moeder van een schoolgenoot van haar zoon B. (...), genaamd N. (...).

Verzoekster gaf de naam van deze vrouw op aan verwerende partij. (NOT verzoekster 8/12)

De week voor het incident had verzoekster enkele ouders leren kennen. Zij kende er verder geen mensen gezien de school nieuw was voor haar zoon. Hij was er nog maar pas zijn eerste middelbaar gestart.

Omdat 2 moeders uit dit groepje dezelfde naam droegen, stond deze vrouw bekend als "de Turkse Maryam"

De notities vermelden verkeerdelijk als naam MARIA, dit moet MARYAM zijn

• Verzoekster kende de schooljongen die door haar zoon werd geholpen, niet.

Vooreerst, verzoekster kwam nog maar een week op de school die nieuw was zowel voor haar haar partner als haar zoon

De jongen in gevaar betrof bovendien geen persoonlijke vriend van B. (...).

Verzoekster verklaarde hierover:

"(...)" (NOT 7/12) (eigen onderlijning)

Bijgevolg is geenszins sprake van een vaag antwoord in hoofde van verzoeker.

• Verwerende partij gaat in haar beoordeling voorbij aan volgende elementen die van belang zijn voor een juiste beoordeling van het relaas van verzoekers

- De feiten deden zich voor bij aanvang van het schooljaar EN deden zich voor op de nieuwe school van B. (...) die er zijn eerste middelbaar maar net gestart was

De middelbare school was voor B. (...) EN voor zijn ouders een nieuw gegeven in hun leven

B. (...) zat in het eerste middelbaar toen het protest uitbrak

Hij had het laatste lager onderwijsklasje elders schoolgelopen.

De school startte op 1 MEHR en op 9 MEHR vonden de feiten plaats.

Met andere woorden had B. (...) slechts een week school achter de rug op dat moment.

Dit verklaart meteen waarom verzoekers op bepaalde vragen zoals de namen van andere ouders niet uitvoerig kunnen antwoorden

Zij kenden de kinderen op school niet, laat staan de andere ouders (en evenmin deze die werden gearresteerd) op enkelen na met wie verzoekster een pril contact had gelegd tijdens korte gelegenhedspraatjes voor en na school

Van vriendschap met andere ouders was maw geen sprake, hoe kon dit ook anders nu het een nieuwe school betrof en deze amper een week bezig was!

Verzoekster kende de kinderen niet die geslagen werden tijdens de gebeurtenissen. Zij hebben deze feiten ook niet zien gebeuren, zij hoorden dit via de andere ouders, doch waren zelf geen getuige hiervan.

Verzoekers kenden bijgevolg de gebruiken op de school (nog) niet, zoals het zingen van de liederen en de opname ervan de dag van de feiten

• Verzoeker was niet betrokken bij het schoolleven van B. (...)

Verzoekster hield zich bezig met het schoolleven van haar zoon B. (...)

Verzoeker kon niet op school aanwezig zijn, hij ging hele dagen werken.

Verzoeker heeft dit ook duidelijk te kennen gegeven in zijn relaas.

Dit verklaart waarom verzoeker bepaalde informatie zoals de naam van de directeur niet kon meedelen en verzoekster wel.

Verzoeker deelde mee dat er eerder op de school ook al was gezongen.

Dit was ook zo

Alleen verklaarde verzoekster dat er voor het eerst die dag moest worden gezongen voor een show
Verzoekster verwijst expliciet naar het feit dat de school een opname gepland had, en dat het een "soort show" betrof, waarop de kinderen weigerden om het lied te zingen

Met andere woorden is geen sprake van enige tegenstrijdigheid, zoals verwerende partij stelt.

Verwerende partij stelde meerdere vragen over wat er die dag op school juist gebeurd was met B. (...), doch verzoekers waren niet aanwezig tijdens het uitbreken van het protest.

- Van "complete desinteresse" in het wedervaren van de andere aanwezigen tijdens de gebeurtenissen zoals verwerende partij stelt, is geenszins sprake.

Verzoekers waren de dag van de feiten en de daarna volgende dagen bezig met hun hachje en dat van hun kind veilig te stellen, meer niet.

Zij vernamen niets over de arrestaties van andere ouders die zij kenden, noch over eventuele gewonde agenten.

De focus van verzoekers was gelegen op hun eigen gezin, en niet op de problemen van andere ouders die zij niet kenden. Immers de ouders met wie zij contact hadden, waren niet geraakt door het conflict.

Deze specifieke context verklaart meteen ook waarom verzoekers ten tijde van de feiten geen informatie konden verstrekken over de verdere gebeurtenissen nadat zij de school hadden verlaten

Zij waren de dag van de feiten en de daaropvolgende dagen begaan met het lot van B. (...) die in het ziekenhuis was opgenomen op de spoed en met het lot van verzoeker die gezocht werd

Of er agenten gewond geraakt zijn, is verzoekers niet bekend, en evenmin relevant voor hen op een moment dat zij zelf vrezen voor het leven van hun zoon en voor dat van verzoeker!

Verzoekster sprak na terugkeer thuis met de ouders die zij kende doch over de mensen die gearresteerd werden hadden zij geen nieuws nu dit geen bekende ouders betrof.

In tegenstelling tot wat verweerder stelt, vermeldde verzoekster wel degelijk een van de ouders met wie zij sprak, met name N. (...), de moeder van B. K. V. (...).(NOT verzoeker 8/12)

Verwerende partij laat deze specifieke elementen buiten beschouwing, om vervolgens te besluiten tot vage verklaringen, hetgeen geen juiste handelwijze betreft.

- Verschil in informatie verstrekt bij DVZ en CGVS

Verwerende partij stelt dat de verklaringen van verzoeker afgelegd bij het CGVS niet coherent zouden zijn met deze afgelegd bij DVZ

Deze visie kan niet gevolgd worden.

Na tussenkomst van ondergetekende met verzoek om navraag te doen naar de voorlezing van het verslag, bleek dat verzoeker zijn verklaringen NIET integraal was voorgelezen geweest door de tolk.

Verzoeker deelde mee dat er een samenvatting werd gegeven, over de school, doch dat er niet werd gesproken over zijn broer (NOT verzoeker 16/18)

"(...) (NOT verzoeker 16/19)

Verwerende partij stelt vervolgens dat het verslag vermeldt dat het in het Farsi is voorgelezen en dat verzoeker zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met het verslag

Deze zienswijze is onjuist

Het verslag betreft een voorgedrukt document dat STANDAARD de vermelding "het verslag werd voorgelezen in het ..." Bevat. Gevolgd door de handtekening van de verzoeker.

Verwerende partij had verzoeker eerst de vraag moeten stellen of de verklaring integraal was voorgelezen en niet uitsluitend verzoeker confronteren met tegenstrijdigheden zonder de procesgang na te gaan.

Verzoeker bevond zich op afstand nu het gehoor via videoconferentie werd afgenomen. De verzoeker is niet vertrouwd met de procedure en heeft geen weet van de gevolgen van ondertekening van het voorgedrukt formulier met de geijkte vermeldingen ter afsluiting. Deze frases worden niet voorgelezen aan de verzoeker. Er wordt gevraagd te tekenen, meer niet.

Bijgevolg is het niet ernstig om beide verklaringen naast mekaar te leggen om vervolgens tegenstrijdigheden te weerhouden.

Verzoeker deelde zeer duidelijk mee dat hij gearresteerd werd en dat op weg naar het politievoertuig de politie werd aangevallen door aanwezigen en dat hij van die kans gebruik heeft gemaakt om te vluchten, evenzeer deelde hij mee dat hij met zijn echtgenote thuis was toen de telefoon ging en zijn echtgenote opnam om het nieuws te vernemen van de gebeurtenissen op school.

- Verklaringen over de ziekenhuisopname van B. (...) bevestigd door ziekenhuisverslag

Verzoekers verklaarden dat B. (...) werd afgevoerd naar een overheidsziekenhuis waar de zorg ondermaats is en de kwaliteit van dienstverlening al evenzeer

Verzoekster verbleef in het ziekenhuis aan de zijde van haar zoon

Zij verklaarde dat haar zoon zuurstof kreeg toegediend en op intensieve moest verblijven.

Verzoekster verkreeg geen noemenswaardige informatie van de dokters.

Verwerende partij acht dit niet geloofwaardig

Echter gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoekster niet alleen was dan wel de hele tijd in aanwezigheid was van een BASIJ lid, dat zeer herkenbaar gekleed ging, en dus voor eenieder en dus ook voor de artsen herkenbaar was als BASIJ

In Iran durven hulpverleners amper nog informatie verstrekken op straffe van arrestatie !

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de dokters geen verder informatie verstrekten aan verzoekster in de wetenschap dat er een BASIJ aanwezig was in hun buurt.

Wat de betaling van de ziekenhuiskosten betreft, deze werden voldaan door verzoekster en verzoeker was niet aanwezig op dat moment, zodat hij niet wist hoeveel er betaald was

Verzoekers brengen in toepassing van artikel 39/76 VW een nieuw stuk bij:

Het betreft het volgende overtuigingsstuk:

Een medisch verslag van de ziekenhuisopname van B. (...) van 9mehtot en met 11 mehr

Het verslag vermeldt :

De 14-jarige patiënt werd 3 dagen op de RCU opgenomen wegens astmatische ademnood

Verzoekers attesteerden de astma problematiek van B. (...) met een medisch attest, dat aan het dossier gevoegd is.

- *Verklaringen over de Iraanse ordediensten*

Verzoekers legden wel degelijk coherente verklaringen af over de Iraanse ordediensten

Verwerende partij weerhoudt één enkel element, om vervolgens te besluiten tot vage en niet eensluitende verklaringen

Dit is onjuist.

Verzoeker deelde toen hij nader bevraagd werd, mee dat hij niet wist of M. (...) benaderd was door de ordediensten omdat zij vooral bevriend was met zijn echtgenote daar waar hij eerder zijn persoonlijke mening had laten gelden. Bij navraag verduidelijkte hij het eigenlijk niet te weten nu het een vriendin van zijn echtgenote betrof.

Verzoekster kon wel degelijk meerdere personen bij naam vernoemen die haar geïnformeerd hadden over het feit dat de agenten op zoek waren naar hen. Niettemin blijkt dit niet afdoende voor verwerende partij, hetgeen elke redelijkheid ontbeert

Verzoekster verbleef een week thuis met haar zoon na zijn ontslag uit het ziekenhuis

Verzoekster werd niet met rust gelaten. Integendeel, zij werd in het vizier gehouden door een persoon op een bromfiets die haar volgde telkens zij buiten kwam. Tevens bleek er in de buurt navraag gedaan door de politie naar haar gezin.

- *Verzoek om horen van B. (...) niet ingewilligd*

Ondergetekende verzocht verwerende partij na afloop van het gehoor van verzoeker, om indien nodig om de geloofwaardigheid van verzoekers te valoriseren de minderjarige B. (...) op te roepen en te horen. Gezien zijn leeftijd +12 is hij perfect in staat zijn relaas te brengen. (NOT verzoeker 18/19)

Hieraan is verbazingwekkend geen gevolg verleend, niettegenstaande zijn verklaring doorslaggevend zou zijn ter staving van de geloofwaardigheid van verzoekers hun relaas, om vervolgens toch een negatieve beslissing te nemen, waarbij besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekers over de feiten op school.

- *Verzoeker zijn profiel als etnische Koerd die eerder werd aangehouden door de ordediensten, niet in acht genomen*

Verzoeker is etnisch Koerd

Hij nam deel aan pro Koerdische betogingen en kwam daarbij in het vizier van de Iraanse ordediensten in 2009.

Hij werd het slachtoffer van arrestatie en foltering en moest er in ruil voor zijn vrijlating documenten ondertekenen onder dwang dat hij "afstand moest nemen van de Koerdische zaak" en zich niet meer mocht profileren.

Dit is een relevant gegeven bij de beoordeling van de nieuwe gebeurtenissen.

Het feit dat verzoeker jaren later opnieuw in het vizier komt, verleent een bijzondere zwaarwichtigheid aan het dossier.

Verwerende partij gaat hieraan voorbij.

Het feit dat verzoeker na 2009 geen problemen meer gekend heeft, zoals verwerende partij opwerpt, is niet relevant nu verzoeker zich strikt aan het verbod hield, en hij als een brave burger wegbleef van betogingen.

Door zijn actie op de school komt hierin abrupt verandering, en wijzigt zijn positief fundamenteel. Zijn verleden wordt nu opnieuw bijzonder actueel.

- *Afwezigheid van een daadwerkelijk verhoor door de luchtvaartpolitie bij aankomst in België*

Verzoekers hebben beiden verklaard dat de Iraanse paspoorten door de smokkelaar werden vernietigd in Urmia.

De valse Belgische paspoorten waarmee zij reisden, werden op aangeven van de smokkelaar na de paspoortcontrole in Turkije vernietigd toen verzoekers op het vliegtuig zaten.

Verzoekers hebben geen bijstand van een tolk FARSI gekregen om hun verklaringen af te leggen op de luchthaven. Bijgevolg moet er een misverstand ontstaan zijn bij het neerschrijven van hun relaas over de PP, nu verzoekers formeel zijn dat zij nooit iets anders hebben verklaard.

Bijgevolg kan de informatie in dit grensverlag onmogelijk in het nadeel van verzoeker spelen.

- Reëel risico in geval van terugkeer uitgeprocedeerde asielzoekers naar Iran

De laatste COI Focus inzake Iran dateert van maart 2020 :

Terugkeer naar Iran -Analyse van de COI Focus, Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten, maart 2020, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/ced_coi_focus_iran_behandeling_van_terugkeerders_door_hun_nationale_autoriteiten_20200330_1.pdf

Verwerende partij verwijst hier nergens naar in de bestreden beslissing.

De veiligheidssituatie zoals omschreven in het rapport is met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid verslechterd sinds de uitbraak van de protesten

Het komt verwerende partij toe om een nauwgezette en diepgaande risicoanalyse te maken, hetgeen niet het geval is.

Een update van de FOI Focus is vereist.

Niettegenstaande het gebrek aan actualiteit ervan, is dit document toch relevant.

Dit verslag is niet langer actueel - nood aan een nieuwe beoordeling van de situatie op basis van de huidige context in Iran. Het is opvallend dat de beslissing geen melding maakt van deze context. Zelfs als het CGVS het vluchtverhaal ongeloofwaardig vindt, kan aangenomen worden dat de controle van mensen die terug in het land zijn na een verblijf in het buitenland versterkt werden.

De inhoud van COI Focus roept ook vragen op (zie hieronder de kritiek van mijn college in het kader van een ander dossier) :

- Het feit dat er geen informatie beschikbaar is over mensenrechtenschendingen bij terugkeer naar Iran betekent niet noodzakelijk dat er geen ernstige problemen zijn.¹ Er moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de restricties op onafhankelijke berichtgeving vanuit Iran.

- Wat betreft de informatie in het rapport van het Australische DFAT, dient te worden opgemerkt dat de informatie mogelijks niet relevant of specifiek genoeg voor de beoordeling van de risico's bij terugkeer naar Iran. Bovendien kan noch de actualiteit noch de betrouwbaarheid van de informatie worden geverifieerd.

Het rapport van het Australische DFAT stelt dat :

"(...)"

Vrije vertaling:

"(...)"

De informatie stelt specifiek dat het gaat om een gebrek aan interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming strafrechtelijk te vervolgen voor de activiteiten die zij buiten Iran hebben ontwikkeld. Een gebrek aan interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming strafrechtelijk te vervolgen omvat niet alle mogelijke risico's op een onmenselijke behandeling die zich voor kunnen doen vanaf het moment van aankomst in Iran en de informatie uit het DFAT rapport is daarmee niet relevant of specifiek genoeg.

Verder is in de 'purpose and scope' van het rapport van het Australische DFAT geen onderzoeksperiode opgenomen, om die reden is het niet mogelijk om vast te stellen wanneer de informatie in het rapport precies werd verzameld. De informatie in het DFAT rapport bevat daarnaast geen directe referenties naar bronnen, er kan enkel worden vastgesteld dat de informatie afkomstig is van 'internationale waarnemers.' Er kan niet worden vastgesteld wie deze internationale waarnemers zijn. Zijn dit personen die het DFAT heeft geïnterviewd voor het rapport, en zo ja, wanneer zijn deze personen geïnterviewd? Of is de informatie gebaseerd op openbare rapporten van bronnen zoals de VN-agentschappen, de US Department of State, de Wereldbank, etc? Gaat het om primaire bronnen of secundaire bronnen? Hoeveel verschillende internationale waarnemers bevestigen deze informatie? 'Internationale waarnemers' is een zeer vage beschrijving en op basis van deze beschrijving is het onmogelijk om vast te stellen wie precies de informatie verschaft, wat de informatie precies is die de bronnen vermelden, wanneer de informatie werd gegeven, waar de informatie werd verzameld en op welke manier deze werd verzameld. Kortom, de actualiteit en de betrouwbaarheid van de informatie in het DFAT rapport kan niet worden vastgesteld.

Gelet op het feit dat verzoekers Iran illegaal hebben verlaten en dat ze niet over een geldig paspoort beschikken, kan worden aangenomen dat zij ondervraagd zullen worden door de Immigratie en Paspoort Politie.

Voor een zorgvuldige beoordeling van alle risico's op ernstige schade bij terugkeer naar Iran, moet rekening worden gehouden met de risico's die zich voor kunnen doen tijdens de aankomstprocedure op de luchthaven.

Deze beoordeling kan zich niet enkel richten op de risico's die kunnen ontstaan als een verzoeker deze procedure is doorgeraakt en zich terug in Iran heeft gevestigd. De aankomstprocedure in Iran brengt namelijk op zichzelf al een risico op foltering of onmenselijke behandeling met zich mee voor bepaalde personen.

• Zie in het bijzonder een beslissing van de 'United Kingdom Upper Tribunal' in de 'Country Guidance Determination'. In PS spreekt het UK Upper Tribunal zich uit over de situatie van afgewezen verzoekers om internationale bescherming die moeten terugkeren naar Iran, in het bijzonder de risico's van afgewezen verzoekers die stelden zich tot het Christendom bekeerd te hebben, maar ongeloofwaardig werden bevonden door de asielautoriteiten.² De redenering van de Britse rechtbank is relevant voor mensen die asiel hebben aangevraagd voor andere redenen.

In de zaak PS werd er door de Britse autoriteiten naast twee rapporten van de Deense Immigratiedienst uit 2014 en 2018, ook een beroep gedaan op het rapport van de Australische DFAT van juni 2018. Daarnaast hoorde het UK Upper Tribunal bewijs van Iran experte mevrouw Enayat.

Het UK Upper Tribunal accepteert dat het beschikbare bewijs over het algemeen consistent is met betrekking tot het feit dat personen die op tijdelijke reisdocumenten (laissez passer) gedwongen moeten terugkeren naar Iran bij aankomst op de luchthaven in Teheran zullen worden ondervraagd door de Immigratie en Paspoort Politie. Er wordt door de UK Upper Tribunal aangenomen dat tijdens deze eerste ondervraging op de luchthaven over het algemeen geen sprake is mishandeling. Echter, bij personen waar er zich 'bijzondere zorgen' voordoen, kan die persoon doorgestuurd worden voor verdere ondervraging. Het is tijdens deze tweede ondervraging dat er een risico ontstaat op mishandeling.³ De UK Upper Tribunal accepteert vervolgens dat een terugkerende verzoeker, die in het land van asiel verklaard heeft zich te hebben bekeerd tot het Christendom, voldoende interesse zal wekken om doorgestuurd te worden voor een tweede interview.

De UK Upper Tribunal overweegt:

(...)⁴

Vrije vertaling:

"(...)"

De UK Upper Tribunal accepteert dat de tweede ondervraging over het algemeen kort zal zijn, niet tot mishandeling zal leiden en geen reëel risico zal inhouden op ernstige schade.⁵ Echter, het Tribunal merkt op dat de tweede ondervraging niet voor iedereen kort en zonder gevaar zal zijn. Bij elke individuele beoordeling moet rekening moet worden gehouden met de individuele karakteristieken en het gedrag van een verzoeker om te bepalen of er een reëel risico bestaat op fysieke schade. Hoe langer de ondervraging en/of detentie, hoe groter het risico op foltering of mishandeling. Bij een beoordeling van de risico's bij terugkeer naar Iran moet er dan ook worden onderzocht of er specifieke redenen waarom een ondervraging of detentie eventueel verlengd zou kunnen worden. De UK Upper Tribunal noemt daarbij een aantal, niet-gelimiteerde, redenen die in overweging moeten worden genomen :

"(...)⁶

Vrije vertaling :

"(...)"

De gedachtegang van de rechtbank met betrekking tot de "pinch point of arrival" is relevant in casu gezien terecht wordt opgemerkt dat er wel degelijk risicofactoren voorhanden zijn in geval van terugkeer:

(...)

Vrije vertaling :

"(...)"

De etniciteit van verzoeker (Koerd) vormt in casu degelijk een risicofactor in geval van terugkeer van verzoekers

Zie :

UK Home Office, Country and Policy Information Note, Iran: Kurds and Kurdish political groups, May 2022, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1073991/IRN_CPIN_Kurds_and_Kurdish_political_groups.pdf

(...)

Vrije vertaling :

"(...)"

Het rapport vermeldt dat de Iraanse autoriteiten geen laissez-passer uitleveren voor Iraniërs die gedwongen worden teruggekeerd (het gebeurt eigenlijk niet - zie pg. 11-12 van het rapport)

Dit neemt niet weg dat er geen risico zou bestaan voor uitgeprocedeerde asielzoekers na terugkeer op Iraans grondgebied.

- *Risico op verlies van het ouderlijk gezag in geval van terugkeer van verzoekster*

Verzoekster haar echtgenoot overleed aan een hartinfarct.

Sindsdien is zij weduwe.

Ingevolge het overlijden gaat de voogdij over B. (...) automatisch naar de vader van de ex echtgenoot.

Verzoekster raakte na het overlijden van haar echtgenoot in een zwaar conflict verzeild met haar schoonfamilie

Slechts nadat zij een klacht tegen hen had ingediend en zij de rechtszaak had ingespannen, verzocht de schoonfamilie haar om de procedure stop te zetten in ruil voor de voogdij over B. (...)

Met andere woorden, verzoekster bevindt zich in een bijzonder netelige positie.

Zij kan geen rechten laten gelden als ouder op haar kind.

Meer nog, zij hangt volledig af van de goodwill van de schoonfamilie, die elk moment de volmacht kan herzien/intrekken, waarna verzoekster geen enkele vorm van verweer meer kan doen gelden.

Verzoekster kan geen enkele bescherming van rechtswege inroepen. Zij blijft onbeschermd

De Iraanse wet (gebaseerd op islamitisch recht) maakt aangaande de verantwoordelijkheid voor het welzijn van een kind en de voogdij over het kind onderscheid tussen de fysieke verzorging en opvoeding enerzijds en het wettelijk gezag en financiële verantwoordelijkheid anderzijds. Het gezag is, gedurende het huwelijk met de moeder, de primaire verantwoordelijkheid van de vader (of diens vader) van het kind.

De verzorging van het kind is het recht en de plicht van beide ouders ten tijde van het huwelijk.

Immers wordt de mannelijke echtgenoot beschouwd als de belangrijkste gezagsdrager over de kinderen in een huwelijk. Zij hebben de exclusieve wettelijke voogdij over de kinderen, en hebben de bevoegdheid om te bepalen waar het gezin zal wonen.

Wanneer de echtgenoot afwezig / dood is, gaat de voogdij over de kinderen naar de grootvader van vaderskant in plaats van naar de moeder.

Er zijn enkele gevallen waarin moeders de fysieke bewaring over kinderen kunnen krijgen, maar niet de voogdij.

Volgens het Burgerlijk Wetboek kan een moeder enkel de voogdij over een kind krijgen als de vader verslaafd is (aan gokken, alcohol en/of drugs); een geestelijke handicap heeft; moreel corrupt is; het kind dwingt tot arbeid, prostitutie of bedelarij; of het kind herhaaldelijk slaat.

Verzoekster bevindt zich in een onhoudbare spagaat

Immers kan een vrouw niet ongehuwd met een man samenleven.

Echter kan verzoekster onmogelijk in het huwelijk treden met verzoeker, niettegenstaande beiden mekaar al acht jaar een relatie hebben

Immers, indien verzoekster op enig moment hertrouwt, zal het gezag automatisch overgaan naar de schoonfamilie.

Bijgevolg wordt verzoekster verplicht om tijdelijke huwelijken af te sluiten met verzoeker

Deze vorm van huwelijk wordt maatschappelijk bijzonder slecht onthaald, nu deze wordt gerelateerd aan prostitutie.

De voormalige schoonfamilie van verzoekster is niet op de hoogte van het bestaan van verzoeker. Indien zij hierop uitkomen, zullen zij geheid de volmacht intrekken en verliest verzoekster automatisch haar voogdij zonder kans op een gerechtelijke afhandeling.

In het licht van voorgaande elementen bevindt verzoekster zich in een bijzonder kwetsbare positie als moeder en als vrouw.

- *Hoger belang van de minderjarige*

Het hoger belang van het kind dient steeds in acht te worden genomen conform artikel 3 IVRK.

In de bestreden beslissing wordt echter voorbij gegaan aan de belangen van de minderjarige B. (...)

Zowel begeleide als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen als B. (...) zijn door hun minderjarigheid en afhankelijkheid nochtans een bijzondere kwetsbare groep.

Meer zelfs, zij bevatten ingevolge hun minderjarigheid én hun status van asielzoeker een dubbele kwetsbaarheid, met daaraan gekoppeld ook specifieke noden

Volgens artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van toepassing op België, moet het belang van het kind bij alle maatregelen die ten aanzien van kinderen worden genomen als eerste in overweging worden genomen. Het belang van het kind dient in samenhang te worden gelezen met alle rechten vervat in het verdrag. In 2013 verduidelijkte het VN-comité voor de rechten van het kind dat het belang van het kind een notie is bestaande uit drie belangrijke componenten:

- *een substantieel recht: elke minderjarige heeft het recht dat zijn belang vastgesteld wordt en dat dit belang primeert boven andere belangen. Ook is het zijn recht dat dit gegarandeerd wordt telkens een beslissing wordt genomen die hem aanbelangt.*

- *een fundamenteel, interpretatief rechtsbeginsel: elke wettelijke bepaling moet zo geïnterpreteerd worden dat ze het hoogste belang van het kind effectief dient.*

• een *procedurereg*: telkens er een beslissing genomen wordt die invloed kan hebben op kinderen moet het beslissingsproces een analyse inhouden van de impact van de beslissing op (de groep) kinderen
Het belang van het kind is ook verankerd in artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU : "(...)"

In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging nemen.

Ook België heeft de verplichting om in alle beslissingen die ze neemt met het belang van het kind rekening te houden in artikel 22bis van de Grondwet omgezet.

Eenzelfde standpunt is terug te vinden in de rechtspraak.

De RVV benadrukte reeds in het verleden immers reeds dat de extreme kwetsbaarheid van kinderen een determinerende overweging vormt die voorrang heeft op enige andere overweging over de irreguliere verblijfsstatus.

In haar arrest van 10 december 2014 refereert de RVV naar het arrest Tarakhel waarin het EHRM benadrukt dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dat geldt ook wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. (RvV arrest van 10/12/14)

In casu heeft verwerende partij geen concreet oog gehad voor de belangen van B. (...).

De dubbele kwetsbaarheid van beiden als asielzoeker en als kind, en hun specifieke noden blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming van het CGVS.

B. (...) zijn belangen als minderjarige asielzoeker zijn geenszins afdoende in acht genomen door verwerende partij.

Zo is zijn recht om verenigd te worden en te blijven met zijn ouders, in casu zijn moeder, geenszins gewaarborgd. Integendeel. In geval van terugkeer dreigt hij van haar gescheiden te worden van zijn moeder zonder enige garantie op een hereniging via rechtsweg.

De actuele situatie schendt de rechten van het kind zoals verankerd in artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM evenals artikel 3 IVRK

• Actuele onveilige politieke situatie in Iran: massale mensenrechtenschendingen

Het regime kenmerkt zich door onwettige /willekeurige moorden door de overheid met inbegrip van buitengerechtigde executies; verdwijningen; foltering en gevallen van wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing door overheidsinstanties; barre en levensgevaarlijke gevangenisomstandigheden; willekeurige arrestatie of detentie; politieke gevangenen/gedetineerden; ernstige problemen met de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht; willekeurige of onwettige inmenging in de persoonlijke levenssfeer; ernstige beperkingen van de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid en het internet, met inbegrip van geweld, bedreigingen met geweld en ongerechtvaardigde arrestaties of vervolging van journalisten, censuur, blokkering van websites en strafrechtelijke smaadwetten aanzienlijke inmenging in de vrijheid van vreedzame vergadering en de vrijheid van vereniging; beperkingen op politieke participatie; ernstige gevallen van corruptie; geweld tegen vrouwen en kinderen; misdrijven met geweld of dreiging met geweld gericht tegen lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen, transgenders of interseksuele personen

Het reisadvies naar Iran luidt dan ook onomwonden negatief :

"(...)" <https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/iran/reizen-naar-iran-reisadvies/laatste-update-iran>

Op heden riskeert iedereen – inclusief kinderen van 8-10 jaar of jonger – onderworpen te worden aan willekeurige arrestaties en verhoren.

Daarenboven is het gevaarlijk voor mensen om dit onderling met elkaar te bespreken.

Zelfs de ziekenhuizen bezorgen amper informatie, omdat ook veel dokters/verplegers (wegens het verlenen van hulp) zijn omgekomen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een ziekenhuisverslag (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een medisch attest van 2 januari 2023 inzake de zoon van verzoekster neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.1.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn arrestatie en aldus evenmin aan zijn hieruit voortvloeiende vrees om opnieuw gearresteerd te worden in Iran, nu (i) zowel hij als zijn echtgenote – verzoekster *in casu* – bijzonder vage verklaringen aflegden over wat er op school gebeurde, (ii) zijn verklaringen tijdens zijn onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet coherent zijn met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (iii) de verklaringen van verzoekende partijen over de beweerd ziekenhuisopname van B., de zoon van verzoekster, bijzonder vaag waren en zij daarvan geen (begin van) bewijs neerlegden, (iv) de verklaringen van verzoekende partijen over de verdere stappen van de Iraanse ordediensten niet plausibel, vaag en niet eensluidend waren en (v) hij weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent hun ontbrekende paspoorten, omdat (B) er enige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij zijn verklaringen omtrent de gebeurtenis waarbij hij in 2009 naar aanleiding van een protest werd gemarteld, omdat (C) zelfs indien er enig geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen van 2009 en aan zijn Koerdische afkomst, nog steeds geconcludeerd moet worden dat hij sinds 2009 geen (geloofwaardige) problemen ondervond waaruit een actuele vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen worden afgeleid, omdat (D) uit de hypothetische situatie dat zijn echtgenote problemen kan ondervinden met haar voormalige schoonfamilie omdat ze haar volmacht omtrent de voogdij over haar zoon kan verliezen en geen toegang zou hebben tot de rechtsgang

onmogelijk een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming kan worden afgeleid en omdat (E) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet beïnvloeden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door haar echtgenoot – verzoeker *in casu* – en in het kader van het door hem ingediende verzoek een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren te vrezen dat verzoeker bij terugkeer naar hun land van herkomst, Iran, problemen zal krijgen met de Iraanse autoriteiten en opnieuw aangehouden zal worden. Verzoeker zou in 2009 na deelname aan protesten zijn gearresteerd door de Iraanse ordediensten en gedurende tien dagen zijn vastgehouden en gemarteld. Op 1 oktober 2022 zou er een conflict ontstaan zijn op de school van de zoon van verzoekster waarbij haar zoon zou zijn flauwgevallen en naar het ziekenhuis gebracht. Verzoeker zou zich naar aanleiding hiervan hebben gemengd in een discussie tussen enkele ouders en de directie en een afbeelding van de islamitische leider van het bureau van de directeur op de grond hebben gegooid en met zijn voet betrapt, waarna hij samen met enkele andere ouders in de boeien zou zijn geslagen. Hij zou evenwel hebben kunnen wegrennen en een winkel zijn binnengegaan waar zijn boeien werden losgeknipt. Hij zou dan verzoekster gebeld hebben en naar zijn vriend M. zijn gegaan. Verzoekster zou in het ziekenhuis bezoek hebben gekregen van drie personen die gekleed waren als leden van de *basij*, die haar over verzoeker ondervroegen. Verzoekster zou nadien ook nog zijn gevolgd door een brommer en agenten zouden nog naar verzoekende partijen hebben gevraagd bij hun bureaus. Verzoekende partijen zouden daarop beslist hebben om hun land te verlaten en op 11 oktober 2022 de grens met Turkije hebben overgestoken.

Verzoekster haalde ook nog aan dat zij in het verleden problemen heeft gekend met de familie van haar overleden echtgenoot. Zij zou tegen hen een rechtszaak hebben aangespannen en gewonnen en in ruil voor het niet indienen van een klacht een volmacht hebben bekomen om de voogdij over haar zoon B. uit te oefenen.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun *shenasnamehs*, een akte van hun voorlopig huwelijk, een overlijdensdocument van de voormalige echtgenoot van verzoekster, een huwelijksakte van verzoekster en haar voormalige echtgenoot, een medisch attest van 3 november 2022 en een omslag voor, alsook fotokopieën van een volmacht over de voogdij van de zoon van verzoekster en van een vonnis (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'documenten').

De *shenasnamehs*, de huwelijksaktes en de overlijdensakte hebben betrekking op de identiteit van verzoekende partijen en op hun verklaringen dat verzoekster in het verleden gehuwd was met M., dat M. in 2008 overleden is en dat verzoekster in 2015 een tijdelijk huwelijk aanging met verzoeker dat jaarlijks

verlengd wordt. Deze gegevens worden *in casu* niet betwist, doch hebben geen betrekking op de feiten die aan de grond lagen van hun vertrek uit hun land van herkomst. De omslag toont aan dat verzoeker post kreeg uit Duitsland.

Over het medisch attest wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd: *“U legt een medisch attest neer van 3 november 2022 waarin wordt gesteld dat u een litteken heeft van drie centimeter aan beide schouders dat werd veroorzaakt door marteling. Er moet echter worden benadrukt dat het onmogelijk is voor een dokter om de precieze oorzaak en omstandigheden te kunnen vaststellen van een dergelijk litteken, laat staan twaalf of dertien jaar na de voorgehouden gebeurtenis. Er kan dan ook geen enkele waarde worden gehecht aan de verklaring van dit attest dat dit litteken het gevolg is van marteling. Het attest vermeldt overigens dat dit kaderde in een beroving van geld hetgeen geen weerslag vindt in uw verklaringen.”*

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de volmacht stelt de Raad vast dat dit stuk volgens de tolk onvoldoende leesbaar is. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Zo verzoekende partijen dit stuk voorleggen ter staving van hun verklaringen dat verzoekster op dit moment over een volmacht beschikt om de voogdij over haar zoon uit te oefenen, wijst de Raad er nog op dat dit aspect van hun relaas niet wordt betwist.

Wat het vonnis betreft, stelt de Raad vast dat het ook hier slechts om een fotokopie gaat en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook kan hieruit slechts blijken dat verzoekster in het verleden een rechtszaak heeft aangevat wegens telefonische intimidatie, belediging en laster en dat de betrokkene hiervoor werd bestraft, wat *in casu* niet betwist wordt.

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen nog een fotokopie van een ziekenhuisverslag in verband met de zoon van verzoekster (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Hieruit kan blijken dat de zoon van verzoekster op 1 oktober 2022 werd opgenomen in het Martelaar Dr. Labafinejad Educatief en therapeutisch medisch centrum wegens astmatische ademnood en op 3 oktober 2022 het ziekenhuis heeft verlaten. Ook wat dit document betreft, wijst de Raad erop dat het slechts een fotokopie betreft waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend, temeer nu verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog verklaarde dat ziekenhuizen in Iran niet zoals hier zijn dat je er allerlei bewijzen en attesten en documenten krijgt (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). Voorts acht de Raad het opmerkelijk dat in dit document niet wordt vermeld welke behandelingen de zoon van verzoekster heeft gekregen. Hoe dan ook kan uit dit document slechts blijken dat de zoon van verzoekster werd opgenomen in het ziekenhuis wegens astmatische ademnood, doch niet dat dit veroorzaakt werd door het incident op school waarvan verzoekende partijen gewag maakten, laat staan dat de verdere afwikkelingen van dit incident eruit zou kunnen blijken.

Uit het bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medisch attest van 2 januari 2023 kan slechts blijken dat de zoon van verzoekster lijdt aan astma en onderhoudsmedicatie nodig heeft, doch niet dat hij door een incident op school op de afdeling intensieve zorgen van het ziekenhuis is terechtgekomen, laat staan dat het attest de verdere afwikkelingen van dit beweerde incident aantoont.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met stukken, maar dat deze stukken niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de arrestatie van verzoeker en aldus evenmin aan zijn hieruit voortvloeiende vrees om opnieuw gearresteerd te worden in Iran.

Wat dit betreft, overweegt de adjunct-commissaris vooreerst terecht dat verzoekende partijen bijzonder vage verklaringen aflegden over wat er op de school van de zoon van verzoekster gebeurde. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“In de eerste plaats slaagde geen van jullie beiden er in om te preciseren wie jullie op de hoogte bracht van de gebeurtenissen op school. U wist noch de naam van de moeder die uw echtgenote opbelde, noch de naam van de klasgenoot wiens moeder zij is (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30/11/22, p. 8, 9). Uw echtgenote zei eerst dat het de moeder van een leerling betrof (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) d.d. 30/11/22, p. 3), vervolgens dat ze niet zeker was om wie het ging en gaf uiteindelijk aan dat de vrouw de bijnaam “Turkse Maria” had, zonder haar echte naam te kunnen zeggen (CGVS A. (...), p. 8). Dat jullie dermate vaag blijven over deze persoon die jullie ongetwijfeld moeten hebben gekend daar zij jullie op de hoogte bracht van de strubbelingen op school, zet de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis reeds op losse schroeven. Zowel u als uw echtgenote stelden bovendien dat er nog andere kinderen mishandeld waren bij het incident op school maar uw echtgenote kon geen enkel ander kind opnoemen dat hiervan het slachtoffer werd (CGVS A. (...), p. 7). Hoewel B. (...) in de problemen kwam nadat hij een vriend trachtte te redden van de ordediensten kenden geen van jullie de naam van deze vriend (CGVS, p. 16; CGVS A. (...), p. 7). Het frappeert verder dat uw echtgenote uitdrukkelijk zei dat dit de eerste maal was dat B. (...) en zijn klasgenoten gevraagd werd om een dergelijk loflied mee te zingen (CGVS A. (...), p. 8) terwijl u beweerde dat de leerlingen waaronder B. (...) ook de dagen ervoor reeds hadden meegezongen maar dat er sommigen in het verleden reeds hadden geweigerd (CGVS, p. 10). Jullie konden verder niets zeggen over de gebeurtenissen op school nadat u de school verliet. Ondanks het feit dat uw echtgenote nog contact had met andere moeders (CGVS A. (...), p. 4), wist zij niet of er nog kinderen of ouders waren die problemen kenden met de autoriteiten ten gevolge van dit incident (CGVS A. (...), p. 9), noch of er ook agenten gewond raakten (CGVS A. (...), p. 6). Opmerkelijk genoeg kon uw echtgenote bovendien slechts één naam geven van een moeder met wie zij nog contact had na het incident (CGVS A. (...), p. 8). Nochtans had uw echtgenote het uitdrukkelijk over verschillende moeders met wie zij nog sprak na de feiten (CGVS A. (...), p. 4, 8). Er mag dan ook zeker verwacht worden dat zij meer zou kunnen vertellen over deze moeders en over wat er zich nog afspeelde. Dat zij met de enige moeder die ze wel nog bij naam kon noemen enkel sprak over de oorzaak van het incident maar zich op geen enkele wijze informeerde over de verdere afwikkeling van eventuele arrestaties, andere ouders, andere kinderen of wat er nog gebeurde met de agenten (CGVS A. (...), p. 9), doet dan ook op manifeeste wijze afbreuk aan uw verklaringen persoonlijk gearresteerd te zijn. Waar u bovendien stelde dat er nog drie of vier andere ouders gearresteerd werden (CGVS, p. 11) – opnieuw zonder te kunnen specificeren om wie het ging – gaf uw echtgenote initieel aan dat zij niet op de hoogte was of er nog iemand gearresteerd werd bij dit incident (CGVS A. (...), p. 6). Later kwam zij hierop echter terug en zei ze dat ze vermoedde dat er toch nog anderen werden gearresteerd maar kon ze net als u niet zeggen om wie het ging (CGVS A. (...), p. 9). Jullie complete desinteresse in het wedervaren van de andere aanwezigen en verdere afwikkeling van dit incident, is hoogst opmerkelijk. Dit is namelijk essentieel om uw eigen veiligheidssituatie te kunnen inschatten en om te weten te komen of en in welke mate u maatregelen zou dienen te nemen om in uw veiligheid te voorzien. U had zelf echter ook geen idee wat er nog gebeurde op de school nadat u wegvluchtte (CGVS, p. 12) en evenmin of uw echtgenote nog iets had vernomen van iemand van de school na dit incident (CGVS, p. 17). U kon zelfs de naam niet geven van de schooldirecteur met wie u in discussie ging hetgeen leidde tot uw arrestatie (CGVS, p. 17). Deze bijzondere vaagheden en tegenstrijdigheden omtrent de gebeurtenissen die zich afspeelden op de school van B. (...) ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook zeer sterk.”

Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat verzoekster de ochtend van de gebeurtenis werd opgebeld door “de Turkse MARYAM”, de moeder van N., een schoolgenoot van haar zoon, en dat zij deze naam had opgegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dit wordt in de bestreden beslissingen niet betwist. Wel wordt er in deze beslissingen terecht op gewezen dat verzoeker noch de naam van de moeder die verzoekster opbelde wist, noch de naam van de klasgenoot wiens moeder zij is en dat verzoekster eerst zei dat het de moeder van een leerling betrof, vervolgens dat ze niet zeker was om wie het ging en uiteindelijk aangaf dat de vrouw de bijnaam “Turkse Maria” had, zonder haar echte naam te kunnen zeggen. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van de administratieve dossiers en worden door verzoekende partijen niet ontkend. Naar het oordeel van de Raad kon de adjunct-commissaris hieruit terecht afleiden dat verzoekende partijen vaag bleven over deze persoon, die zij ongetwijfeld moeten gekend hebben daar zij hen op de hoogte bracht van de strubbelingen op school. Verzoekende partijen trachten de vaagheid in hun verklaringen te vergoelijken door erop te wijzen dat verzoekster de week voor het incident enkele ouders had leren kennen, dat verzoekster er verder geen mensen kende gezien de school nieuw was voor haar zoon, die er nog maar pas zijn eerste middelbaar was gestart, en dat deze vrouw bekend stond als “de Turkse Maryam” omdat twee moeders uit het groepje dezelfde naam droegen, doch hiermee weerleggen noch ontkrachten zij de hierboven aangehaalde

pertinente vaststellingen. Dat de school nieuw was voor de zoon van verzoekster, stond er niet aan in de weg dat verzoekster naar eigen zeggen reeds contacten had met verschillende ouders en zelfs werd opgebeld door een van die ouders bij strubbelingen op school. Er kan van verzoekende partijen dan ook worden verwacht dat zij meer gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen over de persoon die hen op de hoogte bracht van de gebeurtenis die uiteindelijk tot hun vertrek uit hun land van herkomst zou leiden. Voorts vormt het gegeven dat twee personen uit “*het groepje*” dezelfde naam dragen geen afdoende reden om deze naam niet te kennen. Ten slotte is de vermelding van een verkeerde naam – “*Maria*” in plaats van “*Maryam*” – een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissingen niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298).

Verzoekende partijen erkennen voorts dat zij de schooljongen die door de zoon van verzoekster werd geholpen niet kenden. Zij wijzen er nogmaals op dat de school voor hen nieuw was en voegen eraan toe dat de jongen in gevaar geen persoonlijke vriend van de zoon van verzoekster betrof. De Raad stelt vast dat zij hiermee opnieuw slechts trachten de vaagheden in hun verklaringen te vergoelijken, zonder de vaststellingen daarover in de bestreden beslissingen te weerleggen. Hoewel van verzoekende partijen niet verwacht kan worden dat zij na één week op een nieuwe school alle kinderen van deze school kennen, acht de Raad het niet onredelijk om van hen te verwachten dat zij weten wie van de kinderen er door hun zoon geholpen werd met als gevolg dat hun zoon op de afdeling intensieve zorgen van het ziekenhuis belandde, desnoods nadat zij zich hierover achteraf geïnformeerd hebben, *quod non*. Dit en het gegeven dat verzoekende partijen ook geen enkel ander kind kunnen opnoemen dat bij het incident op school mishandeld zou zijn, hoewel verzoekster verschillende contacten had op de school, wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

Voorts kan het gegeven dat de zoon van verzoekster nog maar een week op zijn nieuwe school was en dat verzoeker niet betrokken was bij het schoolleven van de zoon van verzoekster niet verschonen dat verzoeker de naam niet kende van de directeur met wie hij na het incident op school gediscussieerd had. Aangezien hij met deze man een discussie was aangegaan en deze discussie ertoe leidde dat hij gearresteerd werd en uiteindelijk zijn land van herkomst verliet, kan van verzoeker worden verwacht dat hij diens naam kan geven wanneer hij daar op het CGVS naar gevraagd wordt. Dat verzoeker niet betrokken was bij het schoolleven van de zoon van verzoekster vindt overigens geen steun in zijn verklaringen dat de zoon van verzoekster en de andere leerlingen ook de dagen voor het incident op school reeds hadden meegezongen maar dat er sommigen in het verleden reeds hadden geweigerd. Zoals in de bestreden beslissingen evenwel terecht wordt opgemerkt, is hierbij frappant dat verzoekster dan weer verklaarde dat het de eerste keer was dat haar zoon en zijn klasgenoten gevraagd werden om een dergelijk loflied mee te zingen. Verzoekende partijen voeren aan dat het hier geen tegenstrijdigheid betreft, nu verzoekster expliciet verwees “*naar het feit dat de school een opname gepland had, en dat het een "soort show" betrof, waarop de kinderen weigerden om het lied te zingen*”, doch uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster, gevraagd of het die dag de eerste keer was dat het niet meezingen van het lied gebeurde in de klas van haar zoon, verklaarde dat het de eerste keer was dat hen dat gevraagd werd en dat ze het weigerden (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Aldus slagen verzoekende partijen er niet in deze tegenstrijdigheid tussen hun onderlinge verklaringen te weerleggen of te ontkrachten.

Door verder nog te stellen dat zij niet aanwezig waren tijdens het uitbreken van het protest doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gebeurtenissen die zich afspeelden op de school van de zoon van verzoekster.

Hoewel de Raad kan aannemen dat verzoekende partijen de dagen na het incident bezig waren “*met hun hachje en dat van hun kind veilig te stellen*”, is hij van oordeel dat van hen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij geregeld pogingen ondernemen om zich te informeren over de evolutie van hun persoonlijke problemen. De afwikkeling van het incident heeft immers ook een weerslag op hun eigen problemen en vrees, zodat actuele informatie over de situatie van primordiaal belang is om de door hen geschetste vrees in te schatten. De nalatige handelingen van verzoekende partijen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van hun vrees voor vervolging. De loutere omstandigheid dat de ouders met wie zij contact hadden niet geraakt waren door het conflict kan niet verschonen dat verzoekende partijen nauwelijks stappen ondernamen om informatie te bekomen over de ouders die wel gearresteerd werden en problemen zouden hebben gekend, eventueel pas nadat zij uit Iran vertrokken waren.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat deze bijzondere vaagheden en tegenstrijdigheden omtrent de gebeurtenissen die zich afspeelden op de school van de zoon van verzoekster de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen zeer sterk ondermijnen, wat door de Raad wordt bijgetreden.

Daarbij komt bovendien dat de verklaringen van verzoeker tijdens zijn onderhoud bij het CGVS niet coherent zijn met de verklaringen die hij bij de DVZ aflegde, wat in de bestreden beslissingen in zijn hoofde als volgt wordt toegelicht:

“Waar u bij het CGVS stelde dat u alleen met uw echtgenote thuis was op het moment dat zij gebeld werd door een ouder van de school (CGVS, p. 9) had u bij de DVZ verklaard dat u thuis was met uw broer toen u gebeld werd (vragenlijst CGVS d.d. 10/11/22, vraag 3.5). U had bij de DVZ eveneens aangegeven dat u na uw arrestatie in een voertuig werd weggevoerd, dat aangevallen werd, waarop u kon wegvlugten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS zei dat de persoon die u had gearresteerd omver werd geduwd waardoor u ook op de grond viel, waarna u wegliep (CGVS, p. 7, 11). Geconfronteerd met deze verklaringen bleef u bij uw tweede versie zonder enige verklaring voor de incoherenties (CGVS, p. 15). Hoewel uw raadvrouw opperde dat de verklaringen misschien niet werden voorgelezen en u zelf zei dat ze u slechts samengevat werden voorgelezen (CGVS, p. 16) moet worden opgemerkt dat het verslag vermeldt dat dit in het Farsi werd voorgelezen en u zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag van de vragenlijst (vragenlijst CGVS, vraag 3.8). U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook aan dat dit onderhoud bij de DVZ vlot verlopen was (CGVS, p. 2). Deze bijkomende incoherenties ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder.”

Verzoekende partijen herhalen dat de verklaringen van verzoeker niet integraal werden voorgelezen door de tolk en dat er slechts een samenvatting werd gegeven, over de school, doch dat er niet werd gesproken over verzoekers broer. Zij beperken zich hiermee tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van de administratieve dossiers, waaruit blijkt dat het verslag dat werd opgemaakt aan verzoeker in het Farsi werd voorgelezen en dat verzoeker dit daarna ondertekende, waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss. verzoeker, stuk 7, Vragenlijst). Voorts verklaarde verzoeker op het CGVS dat het gehoor op de DVZ vlot was verlopen en dat hij daarbij geen opmerkingen had (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2). Dat het gehoor via videoconferentie zou zijn afgenomen, is een loutere bewering die geen weerslag vindt in de stukken van de administratieve dossiers en die bovendien geen afbreuk doet aan het voorgaande. Er wordt immers niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – op welke wijze deze vorm van afname de verklaringen van verzoeker dermate zou hebben beïnvloed dat deze de hierboven aangehaalde incoherenties bevatten. Waar verzoekende partijen nog betogen dat verzoeker zeer duidelijk meedeelde *“dat hij gearresteerd werd en dat op weg naar het politievoertuig de politie werd aangevallen door aanwezigen en dat hij van die kans gebruik heeft gemaakt om te vluchten”* en *“dat hij met zijn echtgenote thuis was toen de telefoon ging en zijn echtgenote opnam om het nieuws te vernemen van de gebeurtenissen op school”*, blijven zij steken in het herhalen van een versie van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen, hoewel zij thans bij hun verzoekschrift een fotokopie voegen van een ziekenhuisverslag inzake de zoon van verzoekster (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), over de ziekenhuisopname van de zoon van verzoekster bijzonder vage verklaringen aflegden, wat in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt nader wordt toegelicht:

“Zo konden noch u noch uw echtgenote ook maar enige informatie geven over de behandeling die B. (...) kreeg in het ziekenhuis (CGVS, p. 17; CGVS A. (...), p. 7). Uw echtgenote wist niet in welke toestand B. (...) zich bevond bij aankomst in het ziekenhuis (CGVS A. (...), p. 7), waarom B. (...) de hele tijd op de afdeling intensieve zorgen moest blijven (CGVS A. (...), p. 7) en wie de behandelende arts was (CGVS A. (...), p. 7). U kon voorts zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel jullie moesten betalen voor de behandeling (CGVS, p. 17). Dat jullie niet bij B. (...) mochten en geen uitleg kregen omdat Iraanse ziekenhuizen anders zijn dan Belgische (CGVS A. (...), p. 7) is niet meer dan een blote bewering. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u deze informatie niet zou kunnen bekomen van B. (...) zelf.

Hoe dan ook mag verwacht worden dat jullie op zijn minst enige basisinformatie zouden kunnen meegeven over de behandeling van B. (...)."

Door in hun verzoekschrift louter te stellen dat het een overheidsziekenhuis betrof waar de zorg en de kwaliteit van dienstverlening ondermaats zijn en dat verzoekster van de dokters geen noemenswaardige informatie verkreeg, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat zij over de ziekenhuisopname van de zoon van verzoekster bijzonder vage verklaringen aflegden. Waar zij aanvoeren dat verzoekster in het ziekenhuis niet alleen was en dat er de hele tijd een *basij* lid bij was die voor eenieder en dus ook voor de artsen herkenbaar was als *basij* en dat in Iran hulpverleners amper nog informatie durven verstrekken op straffe van arrestatie zodat het niet hoeft te verbazen dat de dokters geen verdere informatie verstrekten aan verzoekster, beperken zij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat de betaling van de ziekenhuiskosten werd voldaan door verzoekster en dat verzoeker op dat moment niet aanwezig was zodat hij niet wist hoeveel er betaald was, beperken zij zich tot het louter vergoelijken van het gebrek aan kennis van verzoeker zonder de motieven van de bestreden beslissingen daarover *in concreto* te weerleggen. De loutere omstandigheid dat verzoeker niet bij de betaling aanwezig was, brengt niet met zich dat hij daarvan totaal onwetend is. Verwacht kan worden dat verzoekster hem van zulke zaken op de hoogte brengt.

Gelet op de bijzonder vage verklaringen die zij afleggen over de ziekenhuisopname van de zoon van verzoekster, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze ziekenhuisopname het gevolg was van een incident op school met de Iraanse ordediensten.

Tevens overweegt de adjunct-commissaris dat de verklaringen van verzoekende partijen over de verdere stappen van de Iraanse ordediensten niet plausibel, vaag en niet eensluidend waren. Hij onderbouwt dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt:

"U verklaarde dat ondanks het feit dat uw echtgenote en haar zoon nog ongeveer een week in jullie huis woonden, zij niets meer vernamen van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 14) hetgeen reeds behoorlijk vreemd is indien u werkelijk gezocht werd door hen. M. (...), de vriendin van uw echtgenote, had via via vernomen dat er vragen over jullie werden gesteld aan andere burens maar zij werd volgens u zelf niet benaderd (CGVS, p. 14). Opnieuw kon u hierbij niet preciseren welke burens het betrof (CGVS, p. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat iedereen of toch veel mensen in jullie gebouw haar vertelden dat agenten navraag hadden gedaan bij hen (CGVS A. (...), p. 5) maar kwam niet verder dan drie personen op te noemen waaronder M. (...) over wie zij verklaarde dat zij wel rechtstreeks werd benaderd door de Iraanse autoriteiten (CGVS A. (...), p. 5) hetgeen dus niet overeenkomt met uw verklaringen. Na de pauze veranderde u uw verklaringen enigszins wanneer het CGVS terugkwam op uw eerdere verklaringen en zei u dat u er niet zeker van bent omdat het uw echtgenote is die bevriend is met haar (CGVS, p. 17). Aangezien het hier gebeurtenissen betreft die zich recent zouden hebben voorgedaan en die uiteindelijk een bijzonder grote invloed hadden op uw verdere levensloop daar ze tot uw vertrek uit uw land van herkomst leidden, mag verwacht worden dat u hieromtrent coherente en precieze verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat u hier niet in slaagde, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan. In het middel beperken zij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld en tot de loutere herhaling van hun verklaringen, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verzoekster niet met rust werd gelaten, dat zij in het vizier werd gehouden door een persoon op een bromfiets die haar volgde telkens wanneer zij buiten kwam en dat er door de politie in de buurt navraag werd gedaan naar haar gezin, doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat (i) verzoeker verklaarde dat ondanks het feit dat verzoekster en haar zoon nog ongeveer een week in hun huis woonden, zij niets meer vernamen van de Iraanse autoriteiten, en dat (ii) dit behoorlijk vreemd is indien verzoeker werkelijk gezocht werd door hen.

Tot slot overweegt de adjunct-commissaris nog op goede gronden dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over hun ontbrekende paspoorten. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt:

"U beweerde bij het CGVS dat jullie echte Iraanse paspoorten hadden maar dat de smokkelaar deze verscheurde in Urmia (CGVS, p. 4). Gevraagd of de smokkelaar u had ingelicht over de documenten die

u bij mocht hebben bij het verlaten van het land, zei u dat de smokkelaar u enkel meedeelde twee sets kledij mee te nemen maar niets zei over documenten (CGVS, p. 15, 16). Deze werkwijze kan hoegenaamd niet overtuigen. Er mag immers verwacht worden dat de smokkelaar u op voorhand terdege zou informeren over de documenten die u wel of niet mocht meenemen zodat u de nodige stappen zou kunnen ondernemen ter voorbereiding. Dat er helemaal niets werd gezegd over documenten is dan ook niet ernstig. U had verder bij de luchtvaartpolitie verklaard dat u uw origineel Iraans paspoort in Turkije weggooid na de paspoortcontrole (verslag aanvraag internationale bescherming). Geconfronteerd met deze verklaringen stelde u dat u uw Belgisch paspoort bedoelde (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet gezien de precieze bewoordingen in het politieverlag. Ook uw echtgenote verklaarde immers uitdrukkelijk dat ze haar authentiek Iraans paspoort en dat van haar zoon na de paspoortcontrole in Turkije weggooid (verslag aanvraag internationale bescherming A. (...)). Deze vaststellingen omtrent uw paspoort doen vermoeden dat jullie jullie paspoorten doelbewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet strookt met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België en op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Dit is nochtans bijzonder belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook verder.”

Door in hun verzoekschrift te laten gelden dat zij beiden hebben verklaard dat de Iraanse paspoorten door de smokkelaar werden vernietigd in Urmia en dat de valse Belgische paspoorten waarmee zij reisden op aangeven van de smokkelaar na de paspoortcontrole in Turkije werden vernietigd toen zij op het vliegtuig zaten, blijven verzoekende partijen steken in het herhalen van een versie van de door hen afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar zij menen dat er een misverstand moet zijn ontstaan bij het neerschrijven van hun relaas over de paspoorten, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij door hun paspoort achter te houden het CGVS beletten om een zicht te krijgen op hun werkelijke verblijfplaatsen voor hun komst naar België en op het tijdstip en de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, terwijl dit bijzonder belangrijk is om hun nood aan bescherming, hun eventuele relaties met de autoriteiten van hun land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen.

Waar verzoekende partijen er in hun verzoekschrift nog op wijzen dat hun advocaat na afloop van het gehoor van verzoeker had verzocht om de minderjarige zoon van verzoekster op te roepen en te horen en zij het verbazingwekkend achten dat hieraan geen gevolg werd verleend, niettegenstaande zijn verklaring doorslaggevend zou zijn ter staving van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen, stelt de Raad vooreerst vast dat de zoon van verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid ex artikel 57/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van zijn ouder(s) plaatsvindt, te vragen om gehoord te worden door het CGVS. Overeenkomstig artikel 57/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan een begeleide minderjarige vreemdeling, zonder dat deze hier zelf om verzoekt, door het CGVS gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. Te dezen stelt de Raad vast dat de advocaat van verzoekende partijen aan het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker weliswaar opmerkte dat ze vragende partij zijn dat de jongen ook wordt gehoord door de diensten van het CGVS om over het incident op school te spreken aangezien daar de bron is van het laatste conflict, doch dat zij er ook op wees dat verzoekster haar zoon wilde sparen omwille van de stress (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 18). Gelet op dit laatste en op het gegeven dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar zoon "*eigenlijk van kindsbeen af ademhalingsproblemen had*", dat hij toen begon te sprayen tegen astma en altijd ver van stress moest zijn en dat stress heel erg voor hem was (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 4) kan *in casu* worden aangenomen dat het niet in het belang was van de minderjarige zoon van verzoekster om door het CGVS gehoord worden. Er worden in het verzoekschrift overigens ook geen concrete "*bijzondere redenen*" aangehaald die daartoe zouden nopen, noch wordt uiteengezet welke belangwekkende verklaringen de zoon van verzoekster zou kunnen toevoegen aan de verklaringen die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om te kunnen besluiten dat verzoekende partijen de arrestatie van verzoeker naar aanleiding van het incident op de school van de zoon van verzoekster

en zijn daaruit voortvloeiende vrees om opnieuw gearresteerd te worden in Iran niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

“Voor zover u aanhaalde dat u in 2009 naar aanleiding van een protest werd gemarteld (CGVS, p. 7-8) dienen er toch enige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen omtrent deze voorgehouden gebeurtenis. Zo wekt het verbazing dat u ondanks de door u beschreven ernstige martelpraktijken die tien dagen lang duurden geen enkele professionele medische hulp zocht na uw vrijlating (CGVS, p. 8). (...) Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat u zelf geen actuele vrees koppelde aan deze gebeurtenis (CGVS, p. 7) hetgeen ook blijkt uit uw gedrag. U reisde immers nog verschillende keren naar Turkije en China de afgelopen jaren en keerde telkens terug naar Iran (CGVS, p. 3; CGVS A. (...), p. 2) hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met enige vrees voor vervolging.

Wat betreft de verklaring van uw advocate dat er rekening moet worden gehouden met uw Koerdische afkomst, met de gebeurtenissen van 2009 en met het feit dat u opnieuw in het vizier kwam, hetgeen uw dossier een bijzondere zwaarwichtigheid verleent (CGVS, p. 18) moet worden aangestipt dat uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u enige problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten na 2009. Zelfs indien er dus enig geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen van 2009 en aan uw Koerdische afkomst, moet nog steeds worden geconcludeerd dat u sinds 2009 geen (geloofwaardige) problemen ondervond waaruit een actuele vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen worden afgeleid.”

Gelet op deze overwegingen kunnen verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat het profiel van verzoeker als ethnische Koerd die eerder in 2009 werd aangehouden door de ordediensten niet in acht werd genomen. Waar zij de adjunct-commissaris verwijten eraan voorbij te gaan dat het feit dat verzoeker jaren later opnieuw in het vizier komt aan het dossier een bijzondere zwaarwichtigheid verleent, gaan zij er – nog daargelaten de pertinente vraagtekens die de adjunct-commissaris bij verzoekers verklaringen over het gebeuren in 2009 plaatst – zelf aan voorbij dat verzoeker zelf geen actuele vrees koppelde aan de gebeurtenis uit 2009. Verzoeker verklaarde dat hij voor zijn vrijlating moest beloven dat hij geen activiteiten meer tegen het regime zou voeren, dat hij in geen enkele betoging, protest of manifestatie of dergelijke zou deelnemen en dat hij geen contact zou opnemen met de mensen die tegen het regime van Iran zijn (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Te dezen blijkt niet dat verzoeker deze belofte verbroken heeft. In tegendeel, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf stellen, hield verzoeker zich strikt aan het verbod en bleef hij als een brave burger weg van betogingen. Zoals hierboven reeds werd gesteld, maken verzoekende partijen de recente arrestatie van verzoeker naar aanleiding van het incident op de school van de zoon van verzoekster niet aannemelijk, zodat zij *in casu* niet dienstig betogen dat verzoekers actie op de school zijn positie fundamenteel wijzigt en dat verzoekers verleden nu opnieuw bijzonder actueel wordt. Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog als volgt overwogen:

“Wat betreft de verklaring van uw advocate dat uw echtgenote in een bijzonder precaire situatie zit en problemen kan ondervinden met haar voormalige schoonfamilie omdat ze haar volmacht omtrent de voogdij over haar zoon kan verliezen en geen toegang zou hebben tot de rechtsgang (CGVS, p. 18) moet worden vastgesteld dat uw echtgenote volgens haar eigen verklaringen op dit moment over een volmacht beschikt (CGVS A. (...), p. 10). Dat deze zou vervallen na een eventueel overlijden van haar voormalige schoonvader is een geheel hypothetische vrees. Dat zij geen toegang zou hebben tot de normale rechtsgang blijkt overigens niet uit de neergelegde documenten – hoewel onvoldoende leesbaar om te kunnen worden vertaald – noch uit uw echtgenotes verklaringen waaruit net kan worden afgeleid dat uw echtgenote zich in het verleden tot het Iraanse rechtssysteem wendde en in het gelijk werd gesteld (CGVS A. (...), p. 11). Uit deze hypothetische situatie kan dan ook onmogelijk een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming worden afgeleid.”

Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de verklaringen die verzoekster aflegde over de voogdij over haar minderjarige zoon en het conflict met haar schoonfamilie en haar eigen standpunt daarover en tot het poneren van loutere beweringen over de Iraanse wet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen daarover, met name

dat verzoekster volgens haar eigen verklaringen op dit moment over een volmacht beschikt, dat het een geheel hypothetische vrees is dat deze zou vervallen na een eventueel overlijden van verzoeksters voormalige schoonvader en dat noch uit de neergelegde documenten, noch uit haar eigen verklaringen blijkt dat verzoekster geen toegang zou hebben tot de normale rechtsgang, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opperen dat in de bestreden beslissingen wordt voorbij gegaan aan het hoger belang van de minderjarige zoon van verzoekster, stelt de Raad vooreerst vast dat zij zich hierbij beperken tot het voeren van een louter theoretisch betoog, zonder evenwel het hoger belang van de minderjarige zoon van verzoekster concreet toe te lichten. Voor zover zij menen dat het recht van de zoon van verzoekster om verenigd te worden en te blijven met zijn ouders, *in casu* zijn moeder, geenszins gewaarborgd is en dat hij in geval van terugkeer dreigt gescheiden te worden van zijn moeder zonder enige garantie op een hereniging via rechtswege, beperken zij zich tot het uiten van loutere (hypothetische) beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op een belangrijk deelaspect van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. De hierboven aangehaalde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekende partijen voeren voorts nog een gans betoog over een reëel risico in geval van terugkeer voor uitgeprocedeerde asielzoekers naar Iran. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen van dit risico geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure en dat zij dit pas voor het eerst in hun verzoekschrift opwerpen, zodat zij de adjunct-commissaris niet dienstig kunnen verwijten dat deze hiervan geen nauwgezette en diepgaande risicoanalyse heeft gemaakt. Bovendien reiken verzoekende partijen zelf geen informatie aan waaruit kan blijken dat terugkeerders naar Iran omwille van het loutere gegeven dat zij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend een gegronde vrees dienen te hebben voor vervolging, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Zij wijzen er overigens zelf op dat noch de actualiteit, noch de betrouwbaarheid van de informatie van het Australische DFAT waaraan zij in hun verzoekschrift refereren kan worden geverifieerd en dat deze informatie niet voldoende relevant of specifiek is. Voorts kan het loutere feit dat verzoekende partijen bij binnenkomst in Iran mogelijks worden ondervraagd omdat zij het land illegaal hebben verlaten en niet over een geldig paspoort beschikken op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak van het UK Upper Tribunal, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu zij op geen enkel ogenblik verklaard hebben zich te hebben bekeerd tot het Christendom. Verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat de Koerdische etniciteit van verzoeker *in casu* een risicofactor vormt in geval van terugkeer, doch de Raad stelt vast dat verzoeker gedurende zijn verblijf in Iran nooit problemen heeft gekend omwille van deze etniciteit en dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Iran plots wel problemen zou kennen omwille van zijn etniciteit.

Verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift ten slotte nog op de actuele onveilige politieke situatie in Iran en de massale mensenrechtenschendingen die daar plaats grijpen. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Iran waaruit verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren, heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Iran en vermeldt noch verzoeker, noch verzoekster. Bovendien kan worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn.

Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door hen voorggehouden vervolgingsfeiten en vrees niet hebben aannemelijk gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Iran zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekende partijen geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN